

Dvanásť nedeľa cez rok C

22. jún 2025

Gal 3, 26 - 29

Lk 9, 18 -24

Milé sestry a bratia v Kristovi

V živote sú chvíle, kedy musíme takpovediac priznať farbu. Vtedy, keď sa nás druhí pýtajú na vnútorné pohnútky nášho konania - pre mňa je takou napr. otázka: prečo si sa rozhodol stať sa kňazom? Cítim, že také otázky sa nás týkajú bytostne. Z odpovede, ak je úprimná a nevyhýbavá, sa dá vyčítať veľa. Na základe odpovede môžu druhí pochopiť veľa z osoby opýtaného, z jeho postojo v k životu, k svetu.

Takou bola aj Ježišova otázka apoštolom: „za koho ma pokladajú zástupy“ a osobitne otázka adresovaná im samotným: „a za koho ma vy pokladáte?“ Tie dve otázky naznačujú, že aj pravda samotná má viaceré úrovne, vrstvy pravdy. Prvá otázka bola skôr otázkou na pravdu verejnej mienky: Za koho ma pokladajú zástupy. Verejná mienka zvykne kolísať, ľudia sa často prispôbujú väčšine. Vidno to aj v spoločenskom živote: ľudia nezriedka volia toho, kto pravdepodobne vyhrá. A politici sa snažia verejnú mienku ovplyvniť, niekedy aj za cenu zjavného klamstva.

S pravdou verejnej mienky sa ale nemôžeme uspokojiť. Ona vždy zostane len niečim vonkajším. Ani pre Ježiša nebola verejná mienka najdôležitejšia. Asi ani dnes nebolo by pre neho najdôležitejšie, či sa všetci na Slovensku hlásime k cirkvi, alebo chodíme do kostola. Veď, keď pred pred niekoľkými desaťročiami, či pred sto rokmi to tak ešte bolo - prečo to už dnes také jednoznačné nie je? To, či sa hlásim ku Kristovi, alebo nie, je hlbšia pravda, je to otázka nášho vzťahu k nemu samotnému, nášho postoja. Nie je to len otázka vonkajšieho poznania.

Preto sa Ježiš pýtal apoštolov osobne: „A za koho ma pokladáte vy?“ Na túto otázku nečakal rýchlu odpoveď bez rozmyslu. Tú otázku si musel každý z nich vo svojom vnútri zopakovať, položiť ju sám sebe - kým je pre mňa tento Ježiš? Odpovedať sa odvážil samotný Peter - opatrne, v mene všetkých ostatných. Všetci cítili vážnosť otázky: je tento Ježiš pre mňa naozaj Kristus, Spasiteľ? Ak áno: čo mi dáva do môjho života, čím obohacuje môj život? Odpoveď na túto otázku už vypovedá pravdu aj o nich samotných. Ako v živote hľadám pravdu? Pokladám pravdu len za akýsi vonkajší objekt? Alebo je pre mňa pravda vyjadrením môjho vzťahu k svetu k životu vôbec?

Ak si aj my pripustíme otázku: kto je pre mňa Ježiš, či a ako je pre mňa Kristom, Spasiteľom, zistíme, že je to komplexná otázka. Že sa v nej jedná o náš celkový vzťah aj k životu samotnému, aj o náš prístup samých k sebe, či k druhým, aj či sám seba náhodou nepokladám len za objekt oproti iným objektom. Alebo hľadám v Kristovi aj stretnutie so svetom, s druhými. Tieto otázky sú navzájom prepojené - nie je na mieste nejaká mechanická predstava spásy. Kristus naozaj otvára nový prístup k nám samotným. Kristus, kresťanstvo chcú otvárať aj cestu k skutočnému duchovnu. Niekedy si ako moderní ľudia naivne myslíme, že viera samotná je zostrojiteľná, akoby to bolo len niečo vonkajškové.

Dnešný človek, ktorý sa už na všetko pozerá už len svojimi vonkajšími očami, si ďalej naivne myslí, že nepotrebuje vieru, že aj šťastie samotné je priamo zostrojiteľné. Nevníma, že šťastie je vec vzťahov k druhým ľuďom, aj k svetu ako takému. Výsledkom naivnej predstavy potom je stále väčšia izolácia, ktorá moderných ľudí robí nešťastnými. Napriek tomu, že sa usilujú byť šťastnými.

Ježiš nielen apoštolov, ale aj nás povzbudzuje, aj nám chce povedať, že viera nie je zostrojiteľná, že je to v vec nášho vzťahu k nemu, ale zároveň cez neho aj k svetu a cez svet k Stvoriteľovi. Povzbudzuje nás, aby sme sa na tejto ceste nebáli ani bolesti a utrpenia. Ony, bez toho aby sme ich vyhľadávali, sú cestou ktorá by nás nemala odradiť od hľadania skutočného života. Nehanbime sa teda za túto cestu, naopak vydávajme o nej svedectvo aj v dnešnom svete.

on nám pomáha aj niest' naše kríže, naše trápenia a bolesti.